

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/63/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200644
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5016200644.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Remord s.r.o., so sídlom Karpatské námestie 10A, 831 06 Bratislava, IČO: 47 957 239, právne zastúpeného: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska č. 7158/5, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu SR, so sídlom Lazovná č. 6, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 103268681/2016 z 2. júna 2016, konajúc a rozhodujúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/15/2016-72 z 13. júna 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/15/2016-72 z 13. júna 2017 z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 30S/15/2016-72 z 13. júna 2017 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 103268681/2016 z 2. júna 2016, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu (vtedy spol. IL PADRINO RISTORANTE, s. r. o., so sídlom Palackého č. 85/5, 911 01 Trenčín, IČO: 467 451 57) a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 102455866/2016 z 28. januára 2016, ktorý ako prvostupňový správny orgán určil žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2013 v sume 99 999,60 €, nadmerný odpočet nepriznal vo výške 99 158,92 € a vyrubil daň v sume 840,68 €. Nadmerný odpočet uplatnený v daňovom priznaní bol 99 158,92 €, daň zistená správcom dane vo vyrubovacom konaní 840,68 €, rozdiel v sume bol 99 999,60 €, nadmerný odpočet odpočítaný od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období bol 197,14 € a rozdiel dane na úhradu 1 037,82 €.

2. V odôvodnení rozsudku sa správny súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že by z vykonaného

dokazovania vyplývala skutočnosť, že žalobca splnil všetky zákonom dané podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľskej faktúry č. 1012013004 od dodávateľa Stavebné konštrukcie Žilina, z dodávateľskej faktúry č. 1012013003 od toho istého dodávateľa a č. 1012013005 od toho istého dodávateľa, a contrario skonštatoval, že v súlade s právnym názorom správnych orgánov má za to, že v konaní nebolo preukázané, že by podľa predložených faktúr došlo k plneniu tak, ako je na nich uvedené, dodávateľom uvedeným na týchto faktúrach, a tiež že by prijaté zdaniteľné plnenia (reklamné predmety pre reštauráciu IL PADRINO RISTORANTE) boli použité na dodávky tovarov a služieb pre žalobcovho odberateľa - spoločnosť J. M. HOLDING, s. r. o.. Správny súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom správcu dane, že nebolo preukázané, že by dodávateľ žalobcu stavebné práce v zmysle faktúry č. 1012013005 dodal, taktiež sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, že nebolo dodané zariadenie a vybavenie reštaurácie IL PADRINO RISTORANTE podľa faktúry č. 1012013003, pretože reštaurácia fungovala plnohodnotne už od 3. marca 2013, ako aj sa súd stotožnil s právnym názorom žalovaného, čo sa týka faktúry na reklamné predmety pre túto reštauráciu, ktoré mal nakúpiť žalobca, že vzhľadom na predmet dodávky služieb svojmu odberateľovi, ktorým bol prenájom nebytových priestorov, takéto prijaté zdaniteľné plnenia neboli použité pre dodávku tejto služby.

3. K jednotlivým námietkam žalobcu, ktoré všetky vyhodnotil ako nedôvodné, konkrétne:

3.1. ...o nedodržaní lehoty na vydanie druhostupňového správneho rozhodnutia a na predloženie veci odvolaciemu orgánu, správny súd uviedol, že judikatúra súdov Slovenskej republiky je jednotná v závere, že uvedená vada - nedodržanie lehôt procesného charakteru, hoci by i bola zistená, sama o sebe nezákonnosť nespôsobuje a pokiaľ žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného pripodobnil nedodržanie týchto lehôt s nedodržaním zákonnej lehoty na ukončenie daňovej kontroly, toto pripodobnenie je nenáležité, v kontexte čoho správny súd poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 24/2010, podľa ktorého uvedenú lehotu nemožno porovnávať s lehotami na rozhodnutie podľa Zákona o správe daní a poplatkov, pričom zdôraznil, že na odstránenie tohto nedostatku (nečinnosti) slúžia iné procesné inštitúty či už v správnom alebo súdnom konaní.

3.2. ...že žalobca plnenia z faktúry č. 1012013003 a č. 1012013004 použil na dodávku svojich služieb v zmysle § 9 ods. 2 Zákona o DPH, správny súd uviedol, že žalobca spoločnosti J. M. HOLDING, s. r. o. poskytol len prenájom nebytových priestorov a žiadnym spôsobom sám neprevádzkoval reštauračné priestory, preto reklamné predmety pre reštauráciu, ktoré sú priamo prepojené s prevádzkovaním reštaurácie, ktorú však prevádzkovala spoločnosť J. M. HOLDING, s. r. o., neboli použité na službu poskytnutú svojmu odberateľovi. Preto si žalobca neoprávnene uplatnil odpočet DPH z tejto faktúry podľa § 49 ods. 2 Zákona o DPH. Správny súd ďalej uviedol, že pokiaľ sa jednalo iba o hnuiteľné veci, tieto neboli súčasťou nebytového priestoru, ktorý žalobca prenajímal svojmu podnájomcovi, ktorý prevádzkoval reštauráciu, a preto ani v tomto ohľade nie je možné súhlasiť so žalobcom, že tieto hnuiteľné veci boli dodané v rámci služby poskytovanej jeho podnájomníkovi, ktorou malo byť poskytnutie prenájmu týchto nebytových priestorov.

3.3. ...že rekonštrukčné práce preukázateľne obstaral žalobca pre odberateľa J. M. HOLDING, s. r. o. dodávateľom Stavebné konštrukcie Žilina s.r.o., správny súd uviedol, že táto námietka smeruje k tvrdenému dodržaniu podmienky v § 49 ods. 2 Zákona o DPH, teda že služba, t. j. rekonštrukcia bola použitá na dodávku služby pre svojho odberateľa, pričom v tomto ohľade žalovaný ani správca dane nekonštatovali porušenie podmienok na odpočítanie DPH, dôvodom pre neuznanie odpočtu DPH z faktúry rekonštrukčných prác, t. j. z faktúry č. 1012013005 bola tá skutočnosť, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že tieto práce neobstaral žalobca prostredníctvom firmy Stavebné konštrukcie Žilina, s.r. o. v septembri 2013, ale naopak firma SWIMEA, s. r. o. podľa kolaudačného rozhodnutia č 5251/2013-19724/2013-OS-Ha z 26. marca 2013 a zhotoviteľom bola Stavebná mechanizácia, s. r. o. s ukončením prác 28. januára 2013. Predmetná rekonštrukcia nebola vôbec spol. J. M. HOLDING, s. r. o. ani jeho subdodávateľom realizovaná. Samotný dodávateľ síce konštatoval, že rekonštrukcia mala byť v celom rozsahu realizovaná jeho subdodávateľom, avšak ani táto skutočnosť nebola nijakým spôsobom preukázaná. Správny súd uzavrel, že k dodaniu takejto služby podľa

vystavenej faktúry teda nedošlo, čím nedošlo k vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 Zákona o DPH.

3.4. ...že správca dane mal zatajiť v prvostupňovom rozhodnutí, že by dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť, správny súd uviedol že v celom prvostupňovom rozhodnutí sa tiahne základná línia právneho posúdenia, že dodávateľovi daňového subjektu nevznikla daňová povinnosť, pretože nebolo preukázané dodanie tovaru alebo služby od tohto dodávateľa daňovému subjektu a aj v druhostupňovom rozhodnutí je konkrétne uvedené, že dodávateľovi daňového subjektu nevznikla daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 1 Zákona o DPH, a teda oba správne orgány zrozumiteľne a jasne odôvodnili, prečo daňovému subjektu nevznikla daňová povinnosť v prípade tvrdenej rekonštrukcie nebytových priestorov, aj právne odôvodnili, prečo žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie DPH pri všetkých sporných faktúrach.

3.5. ...nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, správny súd uviedol, že žalobca v rozpore s vykonanými dôkazmi konštatuje, že správca dane nevykonával dokazovanie na preverenie dodania služieb od jeho dodávateľa Stavebné konštrukcie Žilina, s. r. o. (výsluch svedka Ing. Róberta Mydla), alebo že nepreveroval tieto skutočnosti u prevádzkovateľa reštaurácie J. M. HOLDING, s. r. o., keď tieto tvrdenia žalobcu nie sú v súlade s administratívnym spisom, z ktorého vyplýva, že konateľ X.. W. K. bol vypočutý, a taktiež podal vysvetlenie v rámci miestneho zisťovania aj S. K., konateľ odberateľa J. M. HOLDING, s. r. o.. Okrem toho správca dane vykonával aj ďalšie dokazovanie, keď preveroval tvrdenia získané napr. zo svedeckej výpovede Ing. Róberta Mydla a zhromažďil dôkazy, ktoré tieto tvrdenia popierajú. Ide o objektívne dôkazy, ktoré svedčia o tom, že deklarovaná rekonštrukcia tejto prevádzky nemohla byť vykonaná až dňa 30. septembra 2013 a uvedené skutočnosti sú pre posúdenie dodania služby v zmysle § 19 Zákona o DPH rozhodujúce a správne orgány na ne museli prihliadnuť.

3.6. ...nerešpektovania základných zásad daňového konania, keď správca dane konal nad rámec zákona, keď nebral do úvahy skutočný obsah právneho úkonu - obstaranie majetku pre účely reštaurácie a rekonštrukčné práce, ktoré boli preukázateľne uskutočnené, správny súd uviedol, že žalobca si zamieňa nedodržanie procesných zásad podľa Daňového poriadku s nesprávnym vyhodnotením dokaznej situácie, keďže touto námietkou vlastne konštatuje nesprávne hodnotenie vykonaných jednotlivých dôkazov.

3.7. ...že správca dane nemal použiť nesúvisiace dôkazy ohľadne registračnej pokladne u podnájomcu J. M. HOLDING, s. r. o. a povolenie regionálneho úradu verejného zdravotníctva u tohto podnájomcu ako dôkazy, správny súd uviedol, že v zmysle § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane. Preto ak konkrétnymi dôkazmi možno prispieť k zisteniu a objasneniu skutkového stavu veci, a tieto dôkazy boli získané zákonným spôsobom, je na úvahe správcu dane, či ich použije a ako ich vyhodnotí.

3.8. ...že správca dane nevypočul konateľa spoločnosti J. M. HOLDING, s. r. o. S. K.J., správny súd uviedol, že konateľ S. K. je zároveň aj konateľom žalobcu, s ktorým bolo vykonané miestne šetrenie a ktorý odovzdal správcovi dane listinné dôkazy, preto považoval námietku, že žalobca nemal vedomosť o vykonanom dokazovaní, za účelovú. Okrem toho sa zistilo osobné prepojenie firiem: žalobca (spoločník je W. K., konateľ S. K.), jeho tvrdený dodávateľ Stavebné konštrukcie Žilina, s. r. o. (spoločník je Róbert Mydlo, ktorý je aj konateľ tejto firmy) a odberateľ žalobcu J. M. HOLDING, s. r. o. (spoločník bol v septembri 2013 W. K. a konateľom bol S. K.).

3.9. ...že vo vzťahu k vykonaniu rekonštrukčných a modernizačných prác správca dane nemá kompetenciu posudzovať, do akej miery boli vykonané drobné stavebné, rekonštrukčné alebo modernizačné činnosti, správny súd uviedol, že táto námietka je vo svojej podstate nejasná, pretože nie je zrejmé, či žalobca tvrdí, že v danom prípade boli takéto drobné stavebné činnosti vykonané, a teda že mohli byť vykonané aj bez stavebného povolenia, pričom ale aj v takom prípade správny súd vyhodnotil námietku za nedôvodnú, nakoľko podľa faktúry č. 1012013005 a jej prílohy Súpis vykonaných prác išlo totiž o stavebné práce veľkého rozsahu a vonkoncom nešlo o vylepšenie už fungujúcej reštaurácie alebo jej drobnú modernizáciu. Zo súpisu vykonaných prác vyplýva, že išlo o realizáciu muriva, omietok, potiahnutie sieťkou, poter, búranie muriva, podhlady, steny sadrokartónové, parapetné dosky, montáž

WC miestností, elektroinštalácia za 32 500 €, montáž vody, montáž plynu a kúrenia, dodávka okien, atď. celkovo za 317 820 €. Takýto rozsah rekonštrukcie jednoznačne nemohol byť vykonaný za prevádzky reštaurácie, ktorá bola preukázaná už od marca 2013. Doplnil, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že by rekonštrukcia v priestoroch reštaurácie podnájomcu J. M. HOLDING, s. r. o. nebola vykonaná, avšak bolo preukázané, že nebola vykonaná dodávateľom uvedeným na spornej faktúre a ani v čase, ktorý bol uvedený ako dodanie prác na faktúre.

3.10. ...že správca dane mal vypočítať osoby, napr. prevádzkovateľa reštaurácie (t.j. konateľa žalobcu) a zamestnancov spoločnosti J. M. HOLDING, s. r. o., či mali vedomosť o týchto rekonštrukčných prácach v zdaňovacom období, správny súd uviedol, že vypočítať týchto svedkov mal žalobca navrhnúť ešte v správnom konaní, pokiaľ mal za to, že v tomto ohľade bolo dokazovanie vykonané nedostatočne. Konkrétny návrh na vykonanie dôkazu v tomto ohľade však žalobca v správnom konaní nepodal, pričom správne orgány aj bez toho, aby vykonali dokazovanie výsluchom svedkov ohľadne vyššie uvedených skutočností, mali dostatočne preukázané inými dôkazmi uvedenými v napadnutých rozhodnutiach a vyhodnotenými správcou dane a žalovaným, že k vykonaniu rekonštrukčných prác v zmysle spornej faktúry z 30. septembra 2013 dôjsť nemohlo. Správny súd mal za to, že ak správca dane nemal pochybnosť o riadne zistenom skutkovom stave a daňový subjekt nedal konkrétny návrh na vykonanie dôkazu v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku, potom nie je dôvod na konštatovanie o nedostatočne zistenom skutkovom stave.

3.11. ...že správca dane porušil § 46 ods. 5 Daňového poriadku, keď daňovému subjektu neoznámil pochybnosti o správnosti, pravdivosti a úplnosti dokladov predložených daňovým subjektom a nevyzval ho, aby sa k nim vyjadril, správny súd uviedol, že správca dane so zistenými skutočnosťami, teda s pochybnosťami správcu dane ohľadne zistenia skutkového stavu, daňový subjekt oboznámil s tým, že sa nepreukázalo dodanie tovarov a služieb tak, ako je to deklarované na predložených faktúrach, a to na ústnom pojednávaní 18. decembra 2014, pričom žalobca mal možnosť vyjadriť sa k týmto pochybnostiam, čo aj učinil a podal písomné námietky.

3.12. K ostatným námietkam uvedených v žalobe, týkajúcim sa nedostatočne zisteného skutkového stavu či porušenia základných zásad daňového konania, správny súd záverom uviedol, že tieto sú len v teoretickej rovine a ide o hypotetické námietky, ktoré sú formulované len všeobecne a preto ich nemôže vyhodnotiť.

4. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal. Rovnako správny súd nepriznal právo na náhradu ani žalovanému (§ 168 SSP) vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok - výnimočnosť situácie.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) S.s.p., v ktorej namietal, že správny súd porušil zákon tým, že v predmetnej právnej veci rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a tým, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Navrhol, aby kasačný súd zmenil kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne právnym názorom zaviazá žalovaného zrušiť súvisiace rozhodnutie Daňového úradu Žilina č. 102455866/2016 z 28. januára 2016 bez nároku na ďalšie konanie.

6. Podľa sťažovateľa správny súd len prevzal formuláciu od správnych orgánov ale nijakým spôsobom okrem svojich úvah neuviedol, že čím resp. na základe čoho nebolo sťažovateľovi priznané právo na odpočítanie DPH, keď zo zistení správnych orgánov nevyplývalo, že by k realizácii služieb nedošlo, skutočnosťou neboli ani materiálne spochybnené, správne orgány uvádzajú iba zmienku o časovom nesúlade a úvahe prečo nedošlo k plneniu na faktúre od dodávateľa, čo je ale v úplnom rozpore so skutočnosťou, že sám dodávateľ z uskutočnených zdaniteľných plnení daň odviedol a zabezpečil ich realizáciu. Žalovaný a správny súd nesprávne vyhodnotili, že plnenia sťažovateľ síce prijal, ale nepoužil ich na svoje zdaniteľné plnenia, nakoľko nesúvisia priamo s prijatým zdaniteľným plnením, keď žalobca túto skutočnosť odôvodnil tým, že obstaranie reklamných predmetov, modernizácia (resp.

rekonštrukčné práce) boli ďalším predpokladom preto, aby mohol ďalej prevádzku prenajímať. V tomto kontexte poukázal na judikatúru súdneho dvora EÚ podľa ktorej režim odpočtov zavedený Smernicou Rady 77/388/EHS (Šiesta smernica) má za cieľ úplne zbaviť podnikateľa bremena DPH splatnej alebo zaplatenej v rámci všetkých jeho hospodárskych činností. Spoločný systém DPH takto zaručuje neutralitu, čo sa týka daňového bremena všetkých hospodárskych činností bez ohľadu na účely a výsledky týchto činností pod podmienkou, že tieto v zásade podliehajú DPH [napr. rozsudky Európskeho súdneho dvora (ďalej len ESD zo 14. februára 1985, Rompeldman, 268/83 Zb. s. 655, bod 19, z 15. januára 1998, Ghen Coal Terminal, C-37/95, Zb. s. I-1, bod 15 z 22. februára 2001, Abbey National, C-408/98, Zb. s. I-1361, bod 24]. Podľa názoru sťažovateľa by bolo v rozpore s princípom neutrality DPH, ak by sa prenájom (reštauračných priestorov) na strane jednej považoval za zdaniteľný obchod podliehajúci dani (čo je preukázané) a na strane druhej prijatie plnenia (reklamné predmety, modernizačné a rekonštrukčné práce súvisiace s reštauráciou) by sa nepovažovalo za jeho prijatie na účely uskutočnenia zdaniteľných obchodov. Poukázal na to, že ak by sa prijal záver daňových orgánov a správneho súdu, potom by sa rovnako muselo postupovať aj pri predaji obchodných podielov v obchodných spoločnostiach, ktoré vykonávajú rovnakú činnosť, pretože každá z týchto spoločností môže svoj produkt, ktorý je plne identický s produktom inej spoločnosti využívať (predávať) neobmedzene, resp. jej obmedzenia vyplývajú len z rovnakých práv inej spoločnosti. Ďalej sťažovateľ poukázal na judikatúru Európskeho súdneho dvora, podľa ktorej existencia priamej a bezprostrednej súvislosti medzi osobitným plnením na vstupe a jedným alebo viacerými plneniami na výstupe, čo dáva právo na odpočet, je v zásade potrebná na to, aby právo na odpočet DPH zaplatenej na vstupe bolo priznané platiteľovi dane a na určenie rozsahu takéhoto práva [napr. rozsudky Midland Bank, bod 24, Abbey National, bod 26, ako aj z 3. marca 2005, Fini H, C-32/03, Zb. s. I-1599, bod 26]; právo na odpočítane DPH, ktorej podlieha nadobudnutie tovaru a služieb na vstupe, tak predpokladá, že výdavky vynaložené na ich nadobudnutie patria k podstatným prvkom tvoriacim cenu zdaniteľných plnení na výstupe, pri ktorých vzniká právo na odpočítanie [napr. rozsudok ESD Midland Bank, bod 30, Abbey National, bod 28, ako aj z 27. septembra 2001, Cibo Participations, C16/00, Zb. s. I-6663, bod. 31]; právo na odpočet je napriek tomu dostupné v prospech zdaniteľnej osoby, dokonca pri absencii priamej súvislosti medzi osobitným plnením na vstupe a jedným alebo viacerými plneniami na výstupe zakladajúcimi právo na odpočet, ak náklady na predmetné služby tvoria súčasť celkových nákladov zdaniteľnej osoby a sú ako také podstatnými prvkami tvoriacimi cenu tovarov alebo služieb, ktoré poskytuje. Takéto náklady priamo a bezprostredne súvisia s celkovou hospodárskou činnosťou zdaniteľnej osoby [napr. rozsudky ESD Midland Bank., body 23 a 31, ako aj Kretztechnik, bod 36]. Zdôraznil, že z uvedeného vyplýva, že medzi plnením na vstupe a plnením na výstupe existuje priama a bezprostredná súvislosť, čo dáva právo na odpočet. Závery žalovaného o nespnení podmienok pre odpočítanie dane podľa ustanovenia § 49 ods. 2 zákona o DPH a závery správneho súdu, ktorý sa plne stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym názorom žalovaného vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie sú správne.

7. Sťažovateľ ďalej namietal, že predmetom sporu vo veci samej je neuznanie odpočítania DPH, ktorú si uplatnil v spornom zdaňovacom období z faktúr za služby od dodávateľa spoločnosti Stavebné konštrukcie Žilina, s.r.o., pričom zdaniteľné plnenia riadne obstaral od dodávateľa ktorému za služby riadne zaplatil aj cenu s DPH, ktorú dodávateľ odviezol do štátneho rozpočtu. Tieto skutočnosti sú preukázané správcom dane a správny súd ich vyhodnocuje v napadnutom rozsudku, všetky zdaniteľné plnenia žalobca použil na svoje zdaniteľné plnenia ako platiteľ. Z faktických skutočností preukázateľne vyvstáva materiálna existencia zdaniteľného plnenia, táto nebola zo strany správnych orgánov nijakým spôsobom spochybnená, bola vyhodnotená jedine úvaha správnych orgánov, ktorá však z právneho princípu nemôže postačovať na zamietnutie zákonného práva sťažovateľa na odpočet DPH. Spornou zostala otázka či spoločnosť dodávateľa dodala službu pre žalobcu, ktorý subdodávateľský proces nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť. Z vykonaného dokazovania správnych orgánov jednoznačne vyplynulo, že aj uvedená spoločnosť dodávateľa si splnila všetky daňové a účtovné povinnosti, ktoré zákon o DPH vyžaduje. Daň z vystavenej faktúry bola do štátneho rozpočtu odvedená, čím bola dodržaná zásada neutrality a rovnako proporcionality, ktoré sú nevyhnutými sprievodnými javmi poctivej obchodnej spolupráce. Správne orgány a aj správny súd doposiaľ z celého dokazovania právne neodôvodnili, prečo sťažovateľ nespĺnil zákonné ustanovenia zákona o DPH. Podľa sťažovateľa správny

súd spája „dôkazy mimo ich kompetencie iných subjektov“ a to konkrétne keď uvádza, že „pritom ide o objektívne dôkazy (verejné listiny - rozhodnutia orgánov štátnej správy, záznam servisnej organizácie o uvedení ERP ...“, pričom všetky tieto argumentácie správneho súdu sú v absolútnom rozpore s namietanou skutočnosťou, že nebolo správcom dane dostatočne zistené a vyhodnotené dokazovanie, že nedošlo k realizácii zdaniteľných plnení dodávateľom (resp. subdodávateľom). „Objektívne dôkazy“, o ktoré sa správny súd opiera sú dôkazy o konaniach iných daňových subjektoch, ktoré s prijatými plneniami nemajú žiadnu väzbu (kolaudačné rozhodnutie inej spoločnosti, spustenie ERP do prevádzky inou spoločnosťou a pod.). Sťažovateľ namietal, že mu ako daňovému subjektu nebolo preukázané „priame alebo nepriame“ úmyselné konanie a zapojenia do obchodu, ktorého hlavným cieľom by bolo zneužívajúce konanie prípadne podvodné konanie. Podľa sťažovateľa sa správne orgány a správny súd s jeho námietkami o nepreukázaní zodpovednosti za svojho dodávateľa resp. subdodávateľa žiadnym spôsobom nezaoberali a zdôraznil, že pokiaľ správne orgány vyslovia záver (o zneužití práva), je ich povinnosťou ho preukázať a nielen vychádzať z úvah, že k zneužívajúcemu konaniu skutočne došlo a za akých okolností by žalobca mal byť zodpovedný. Sťažovateľ zdôraznil, že všetky hmotno- právne podmienky zákona o DPH boli splnené, preto je toho názoru, že nemôže existovať dôvod zamietnuť jeho právo na odpočítanie dane, pokiaľ sa spoľahlivo (zo strany správnych orgánov) nepreukáže konanie, ktoré preukazuje zneužívajúce konanie, to však spadá pod dôkazné bremeno správcu dane nakoľko žalobca nemá právny dosah na zabezpečenie vyhládavacej činnosti prípadne činnosti vyšetrovacej. V súdnom prípade bol dodávateľ riadne registrovaný platiteľ dane tak, ako to požaduje § 49 ods. 2 zákona o DPH. V uvedenom kontexte poukázal na predmet svojej podnikateľskej činnosti (podľa výpisu z OR SR), ktorá podľa jeho názoru daňové orgány nezaujímal. Uviedol, že podľa Ústavy SR možno vyžadovať plnenie len zákonom uložených povinností a preto pri výklade zákona nemôže byť uprednostnený profiskálny výklad zákona, ak má občan právo si vybrať pre neho daňovo výhodnejší postup, nemôže byť toto právo spochybnené.

8. Napadnutý rozsudok považuje sťažovateľ za arbitrárny, keď z rozsudku nevyplýva riadne odôvodnenie právnych názorov správneho súdu, ten sa len obmedzil na konštatovania o správnosti postupu správneho orgánu, resp. žalovaného, pričom sa vôbec nezaoberal vysvetleniami a argumentáciou žalobcu o fakte, že nedochádza k žiadnemu zneužívajúcemu konaniu, pretože de facto, DPH bola štátu odvedená v plnom rozsahu, tak ako to žalobca opísal nielen v tejto kasačnej sťažnosti ale aj v správnej žalobe. Správny súd sa podľa sťažovateľa úplne vyhol aplikovaniu a posúdeniu platnej, a záväznej, judikatúry Súdneho dvora EÚ, ktorý už vo svojom rozsudku z 21. júna 2012 v spojených veciach C - 80/2011 a C - 142/2011 (Mahagében Kft a Pétér Dávid) jednoznačne vyslovil právny názor, že správca dane je oprávnený zamietnuť zdaniteľnej osobe, v tomto prípade žalobcovi, právo odpočítať DPH za poskytnutý tovar z dôvodu, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tento tovar alebo jeden z jej poskytovateľov, sa dopustila nezákonnosti, ale len vtedy, ak správca dane objektívne preukáže, že samotná dotknutá zdaniteľná osoba, v tomto prípade žalobca vedel alebo mal vedieť, že uvedené plnenie zakladajúci nárok na odpočet DPH je súčasťou daňového podvodu zo strany osoby vystavujúcej faktúru alebo iného predchádzajúceho subjektu dodávateľského reťazca. Uvedený rozsudok tak vedomosti žalobcu o tom, že sa stáva súčasťou daňového podvodu priznal atribút nutnej a nevyhnutnej podmienky, bez splnenia ktorej nesmie byť zo strany správcu dane odopretý žalobcovi ako daňovému subjektu nárok na priznanie odpočtu DPH. Tento právny názor potom musí byť premietnutý i do samotného odôvodnenia rozhodnutia správcu dane a žalovaného v tom smere, že z rozhodnutia musí byť zrejmé, na základe akých skutočností a akých úvah dospel správca dane a žalovaný k záveru, že žalobca mal alebo musel mať vedomosť o tom, že sa stáva súčasťou daňového podvodu (§ 63 ods. 5 Daňového poriadku).

9. Záverom argumentácie k sťažnostnému bodu sťažovateľ uviedol, že nepovažuje záver správnych orgánov za riadne zdôvodnený, nakoľko z odôvodnenia nemá odpoveď na otázku, prečo nesplnil podmienky zákona o DPH keď na strane dodávateľského reťazca bol vznik daňovej povinnosti a priznanie tejto povinnosti v daňovom priznaní preukázaný, správca dane vychádzal v danom prípade iba z jeho úvah a nevysvetlil prečo by malo dôjsť k narušeniu zásady neutrality dane (odvedenie dane na strane dodávateľa = odpočítanie dane u žalobcu = zásada neutrality). Pokiaľ správca dane smeruje svoje konanie proti princípom garantovaných judikatúrou súdneho dvora EÚ a proti smernici 112/ES, potom

možno jeho konanie považovať za nezákonné. Žalovaný vo svojom odôvodnení neposkytol žalobcovi a v rámci súdneho prieskumu ani správneho súdu žiadnu úvahu, prečo a či vôbec je účasť prepojených osôb či už dodávateľa alebo odberateľa v rámci obchodných zvyklostí napr. takým nedostatkom a pochybením na strane dodávateľa, že z tejto skutočnosti nie je možné prijať iný záver len ten, že pri takomto dodávateľovi sa vždy jedná o fiktívneho dodávateľa a že aj u samotného odberateľa, v tomto prípade žalobcu musela táto skutočnosť vzbudiť dôvodné obavy a vedomosť, že sa zúčastňuje na obchode z ktorého nie je možné uplatniť právo na odpočítanie dane. Za nezrozumiteľné tiež považuje vysporiadanie sa s námietkou (viď. bod 12 napadnutého rozsudku, resp. bod 3.1. tohto rozsudku) kedy správny súd vôbec nepreveroval, či naozaj došlo k porušeniu namietaných lehôt alebo nie, iba stroho uviedol, že námietky o nedodržaní lehôt vyhodnotil ako nedôvodné; uvádza, že v podstate nie je rozhodujúce, či správny orgán dodrží zákonnú lehotu na vydanie rozhodnutia alebo nie, podľa súdu nedodržanie lehoty na výkon daňovej kontroly má inú kvalitu ako nedodržanie všeobecnej procesnej lehoty na vykonanie konkrétneho procesného úkonu, s čím sťažovateľ súhlasí, ale až vydanie rozhodnutia je úkonom kde sa už rozhoduje o právach a povinnostiach daňového subjektu, preto tvrdí, že pokiaľ správne orgány nebudú dodržiavať zákonné lehoty, z ktorých vyplývajú povinnosti vydávať rozhodnutia, potom nebude možné hovoriť o právnom štáte a dodržiavanie ústavných princípov, z ktorých jedným je povinnosť štátnych orgánov konať v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

10. V rámci ďalšieho sťažnostného bodu sťažovateľ namietal, že sa správny súd svojim rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, konkrétne od rozhodnutí:

- č. k. 3Sžf/1/2011 z 15. marca 2011, v zmysle ktorého Najvyšší súd konštatuje, že „...z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu jednoznačne vyplýva, že správca dane nespochybňuje materiálnu existenciu deklarovaných služieb a dodávok tovaru, ale spochybňuje skutočnosť, že tento tovar bol dodaný žalobcovi spoločnosťou dodávateľa. Odpočítanie dane je teda spochybnené s ohľadom na skutočnosť, že správca dane má pochybnosti, či toto deklarované plnenie, ktoré uviedla spoločnosť dodávateľa vo faktúrach reálne dodala a to s ohľadom na preverovanie u subdodávateľov. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že u správcu dane vznikli pochybnosti výlučne z dôvodu preverovania účtovnej evidencie žalobcových subdodávateľov, na ktorú skutočnosť žalobca ako daňový subjekt nemá vplyv. Žalobca ako daňový subjekt nemôže predpokladať, že u určitých subdodávateľov by mal nadštandardne zabezpečovať dôkazy o zdaniťelnom plnení pre prípad, že u týchto subjektov nebude evidencia riadne vedená. V danom prípade správca dane vychádzal z nesprávneho výkladu ust. § 24 daňového poriadku o rozložení dôkazného bremena. Dôkazné bremeno daňového subjektu nie je absolútne. Najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR 5 Afs 131/2004 zo dňa 25.3.2005 podľa ktorého dôkazné bremeno nemožno ponímať extenzívne a rozširovať ho na preukázanie všetkých resp. akýchkoľvek skutočností, teda i tých ohľadne ktorých takáto povinnosť stíha úplne iný subjekt. Nemožno sa teda stotožniť so záverom žalovaného, ako i krajského súdu v tom, že odvolateľ neunesol dôkazné bremeno, pričom takýto záver je vyvodzovaný z toho, že odvolateľ nepreukázal skutočnosti ohľadne samotného plnenia subdodávateľov jeho dodávateľov, teda osôb, s ktorými on sám žiadne zmluvy neuzatváral. Skutočnosti vymedzené v § 49 ods. 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. tvoria dôkazné bremeno daňového subjektu. Z uvedených ustanovení nemožno vyvodíť dôkazné bremeno žalobcu na právne vzťahy týkajúce sa dodávateľových subdodávateľov. Tieto skutočnosti nemôžu tvoriť dôkazné bremeno daňového subjektu a ani nemôže z týchto skutočností daňový subjekt znášať dôkaznú núdzu. Najvyšší súd preto dospel k záveru, ak daňový subjekt disponuje existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a prílohami s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny u dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa, vyčerpá vlastné dôkazné bremeno. Na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa a jeho subdodávateľov znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane. V danom prípade správca dane pričítal žalobcovi ako daňovému subjektu existenciu dôkaznej núdze ohľadne skutočností, ktoré netvorili jeho dôkazné bremeno. Preto napadnutý rozsudok NS SR zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.“

- a č. k. 3Sžf/1/2010 z 19. augusta 2010 v zmysle ktorého Najvyšší súd SR zistil, že „...v konaní sa vyskytla zásadná právna otázka posúdenia a rozloženia dôkazného bremena medzi daňový subjekt ako

platiteľa DPH a správcu dane v prípade, ak zdaniteľné plnenie materiálne existuje, ale sú pochybnosti o osobe dodávateľa (taktiež platiteľa), keď práve dodávateľ v rámci miestneho zisťovania nevie preukázať, že dodaný tovar vyrobil, resp. ho obstaral a následne reálne dodal platiteľovi. Najvyšší súd poukazuje na to, že ide o skutočnosti, ktoré sa v zásade týkajú iného daňového subjektu ako žalobcu, a za ktoré zodpovedá iný daňový subjekt. V zásade nie je možné spravodlivo žiadať, aby daňové subjekty sledovali a kontrolovali výrobné procesy a obstarávacie procesy tovarov u iných subjektov, pred dodaním tovaru. V danom prípade nebola spochybnená materiálna existencia tovaru. Žalobca disponuje výdajkami zo skladu a faktúrami, dodacími listami. Správca dane a žalovaný v danom prípade nesprávne posúdili rozloženie dôkazného bremena, keď ho v celom rozsahu určili žalobcovi ako daňovému subjektu v zmysle § 29 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe dani a poplatkov. Všeobecné dôkazné bremeno daňového subjektu vyplývajúce z § 29 ods. 8 zákona o správe daní je v danom prípade modifikované právom Európskej únie. Správca dane a žalovaný v danom prípade nesprávne vychádzali iba z vnútroštátnych predpisov a vec neposúdili z hľadiska práva Európskej únie. Európsky súdny dvor vo svojich rozhodnutiach Optigen Ltd (C-354/03), Fulcrum Electronics Ltd (C-353/03) a Bond HouseSystemsLtd (C -484/03) konštatoval, že uplatnenie nároku na odpočet dane na vstupe u osôb povinných k dani, ktorých plnenia boli v rámci reťazca poskytnuté s úmyslom dopustiť sa podvodu, alebo pokiaľ ich plnenia nasledovali v dodávateľskom reťazci, kedy tieto osoby o podvodnom konaní nevedeli, alebo nemohli vedieť, nemôže byť týmto osobám odopretý.“

11. Sťažovateľ mal za to, že vzhľadom na uvedené príklady rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno konštatovať, že napádané rozhodnutie predstavuje odklon od rozhodovacej praxe kasačného súdu.

12. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v plnom rozsahu odkázal na svoje podanie zo 16. novembra 2016 (vyjadrenie ku žalobe), pričom mal za to, že správny súd rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi a na základe preukázaného skutkového stavu. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol (vo vyjadrení návrh rozhodnutia formuloval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok potvrdil).

13. Sťažovateľ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zopakoval hlavné dôvody kasačnej sťažnosti a uviedol, že žalovaný orgán vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žiadne námietky sťažovateľa nevyhodnotil. Konanie správnych orgánov v danom smere považuje za ignorantský a nezákonné, od samého začiatku daňového konania považuje samotný výkon daňovej kontroly za arbitrárny, keď správca dane nerešpektoval namietané skutočnosti v rámci daňovej kontroly a vyrubovacieho konania.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 30. apríla 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

15. V prvom rade kasačný súd konštatuje, že v priebehu konania došlo 31. októbra 2017, v dôsledku zlúčenia so spol. Remord s.r.o. k zrušeniu obchodnej spoločnosti IL PADRINO RISTORANTE, s. r. o., ktorá následne bola 21. decembra 2017 vymazaná z obchodného registra SR. Právnym nástupcom obchodnej spoločnosti IL PADRINO RISTORANTE, s. r. o. sa stala obchodná spoločnosť spol. Remord s.r.o., ktorá prevzala všetky práva a záväzky zanikajúcej spoločnosti IL PADRINO RISTORANTE, s. r. o.. Kasačný súd uznesením č. k. 8Sžfk/63/2017 z 12. decembra 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. januára 2019 rozhodol, že pokračuje v kasačnom konaní s právnym nástupcom sťažovateľa: obchodnou spoločnosťou Remord s.r.o..

16. Obchodná spoločnosť Remord s.r.o. je právnym nástupcom desiatok obchodných spoločností, s kumulovaným daňovým dlhom vo výške 13.998.654,64 eura, je nekontaktná, a ktorej jediný spoločník a súčasne konateľ je nekontaktným občanom Rumunsko. Uvedené nasvedčuje podvodnej likvidácii

spoločnosti fúziami s nastrčeným tzv. bielym koňom.

17. Napriek tomu, že súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného je vzhľadom na vyššie uvedené zmeny, ku ktorým došlo na strane žalobcu, bez ďalšej faktickej právnej relevancie, kasačný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu v medziach kasačnej sťažnosti.

18. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku, ktorý úplne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco poskytuje odpoveď na všetky žalobné námietky sťažovateľa. Argumentácia sťažovateľa je v zásade totožná počnúc od odvolania voči rozhodnutiu správcu dane, cez žalobné námietky a vyjadrenia pred správnym súdom, až po kasačnú sťažnosť, kde sťažovateľ v zásade namieta, že z faktických skutočností preukázateľne vyvstáva materiálna existencia zdaniteľného plnenia, ktorá nebola zo strany správnych orgánov nijakým spôsobom spochybnená.

19. Nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty sťažovateľ odvodzuje z dodávateľských faktúr č. 1012013004, č. 1012013003 a č. 1012013005 od dodávateľa Stavebné konštrukcie Žilina.

20. V rámci administratívneho konania bolo preukázané, že nárok z dodávateľskej faktúry č. 1012013004 od dodávateľa Stavebné konštrukcie Žilina (dodanie darčkových a reklamných predmetov) nie je daný, nakoľko nebolo preukázané, že by prijaté zdaniteľné plnenia boli použité na dodávky tovarov a služieb pre žalobcovho odberateľa spoločnosť J. M. HOLDING, s. r. o.; súvislosť medzi prijatým a uskutočneným plnením nebola preukázaná. Odkazovaná zmluva o podnájme č. 2013301 odôvodnenosť nepreukazuje, nakoľko sa sťažovateľ nezaviazal k poskytovaniu reklamných činností a ani k dodaniu reklamných predmetov podnájomcovi. Obdobný obchodnoprávny vzťah ani nevyplýva z predložených dôkazov a nemožno ho považovať za bežné obchodné zvyklosti. Sťažovateľ v rámci kasačnej sťažnosti poukázal na evidenciu obchodného registra, podľa ktorej sú predmetom jeho činnosti okrem iného aj „reklamné a marketingové služby“. Kasačný súd nespochybňuje oprávnenie sťažovateľa poskytovať reklamné a marketingové služby, avšak obchodnoprávny vzťah medzi sťažovateľom a jeho odberateľom (spoločnosť J. M. HOLDING, s. r. o.), predmetom ktorého by boli reklamné a marketingové služby nebol preukázaný. Bremeno dôkazu preukázať existenciu obchodnoprávneho vzťahu, predmetom ktorého by boli reklamné a marketingové služby bolo na strane sťažovateľa (primerane 2Sžf/4/2009, 6Sžf/19/2011 a pod.), ktorý ho však neuniesol. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu daňového subjektu je vzhľadom na sťažnostnú námietku sťažovateľa ohľadne nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu, na mieste poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 5Sžf/97/2009 zo 6. júla 2010, podľa ktorého: „Žalobca ako daňový subjekt nemusí svoje tvrdenie ním uvádzané v rôznych daňových listinách, podaniach a hláseniach preukazovať, pokiaľ nenastane opak, tzn., ak správca dane počas daňovej kontroly, resp. v daňovom konaní nepredloží daňovému subjektu svoje zistenia (§ 29 zákona č. 511/1992 Zb.) jasne preukazujúce pochybnosti o jeho tvrdeniach.“

21. Taktiež bolo preukázané v rámci administratívneho konania že nárok z dodávateľských faktúr č. 1012013003 a č. 1012013005 od dodávateľa Stavebné konštrukcie Žilina (stavebné práce a technické vybavenie) nie je daný, nakoľko bolo nepochybne preukázané, že v intenciách predložených faktúr tovar a služby neboli dodané. Vychádzajúc najmä z kolaudačného rozhodnutia č. 5251/2013-19724/2013-OS-Ha z 26. marca 2013 bolo preukázané, že reštaurácia fungovala plnohodnotne už od 3. marca 2013 a preto rozsah stavebných prác (podľa súpisu vykonaných prác charakterom generálnej rekonštrukcie) a rozsah technického vybavenia (generálna obmena vybavenia) nemohol byť vykonaný za chodu reštaurácie.

22. Pokiaľ sťažovateľ namieta odklon správneho súdu od rozhodnutí Najvyššieho súdu vo veciach č. k. 3Sžf/1/2011 z 15. marca 2011 a č. k. 3Sžf/1/2010 z 19. augusta 2010, kasačný súd považuje túto námietku za nedôvodnú. Kasačný súd poukazuje na rozsiahlu judikatúru v uvedenej právnej problematike, napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Sžf/4/2009, 5Sžf/63/2011, 5Sžf/52/2011, 3Sžf/100/2012 ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR pod č. k. III ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011, z ktorého vyplýva, že dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi. Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu,

ktorý disponuje svojim právom uplatniť si so zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet DPH, a ktorý si aj tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Kasačný súd ďalej poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. II ÚS 705/2017 z 15. novembra 2017, podľa ktorého, „...východisko argumentácie súdov, podľa ktorého v prípade správcom dane preukázaných pochybností uskutočnených zdaniteľných plnení prechádza dôkazné bremeno na daňový subjekt je možné považovať za ústavne konformné. Takýto zásah do autonómie jednotlivca je totiž odôvodnený verejným záujmom na stanovení, vymerania a výbere dane. Pri definovaní úlohy súd v oblasti zisťovania skutkového stavu v správnom súdnictve je potrebné mať na pamäti princíp delby moci medzi výkonnou mocou (v tomto prípade stelesnenou správnymi orgánmi) a súdnou mocou. Súd v správnom súdnictve vykonáva dokazovanie iba veľmi výnimočne a to najmä s cieľom verifikovať dôkazy vykonané v správnom konaní. Všeobecný súd sa pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v zásade neobmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, či umožňujú urobiť skutkový záver, ku ktorému dospel správny orgán. Takýto postup nie je v rozpore so zásadou primeranosti a ústavnosti konania“. Súčasne je nutné konštatovať, že sťažovateľ v rámci tohto sťažnostného bodu len všeobecne odkázal na rozsudok správneho súdu, pričom nešpecifikoval, kde vidí odklon správneho súdu od citovaných rozhodnutí.

23. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozsudku, kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 S.s.p..

24. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. a contrario k §§ 167 ods. 1 a 168 S.s.p., tak že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov kasačného konania, pretože sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný a v prípade žalovaného nedošlo k naplneniu predpokladu obsiahnutého v ust. § 168 S.s.p..

25. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok n i e j e príпустný.